צום זיך

(דערציילונג)
פון מרדכי מילער

מיינער א פריינט האט מיך אנגעטראפן צופעליק אין פארק. איך בין געזעסן אליין און זיך געזעטיקט מיט פרישער לופט.

— נו, וואס טראכט איר ? האט ער זיך געוועגדעט צו מיר. — גארניט, האב איך געענטפערט. איך האב זיך אפגערוקט אביסל און איס געבעטן זיצן. דערוויייל האבן מיר זיך צערעדט איבער קליניקייטן, און מיר זיינען ארויפגעקומען אויף א געשפרעך וואס האט צו טאן מיט ליטערארישע ענינים.

— איז וואס־זשע זאגט איר, האט מיין פריינט געזאגט, — ליטעראטור דארף אפשפיגלען דאס לעבן פון ארבעטער־קלאס אלס א גאנצן ? פון ווען אן מאכט מען עס אוועק מיט דער האנט דעם איינצלנעם, — דעם מענשן אליין . . . מיר דוכט זיך, אז די נייע שרייבער וואלטן ניט באדארפט זיך אוועקשטעלן מיט פאראכטונג צו אלץ וואס האט א שייכות צום מענשן. דוכט זיך מיר ניט איינמאל, אז דער מענש איז אזוי טיף. קאנען דען קינסטלער ניט באריייכערן דאס פארבארגנסטע פון מענשן און עס ברענגען צום ליכט געלייטערט ווי עס דארף צו זיין ?

— אוודע, — האב איך געזאגט, — נאר פארגעסט ניט, אז עס גייט אין לעבן דעם אידייען־מענש צו פירן דעם ארבע־טער צו איין ציל — אראפוואוארפן פון זיך דאס אומגליקלאכע ארימקייט, און איינ־פירן א מענשלאכן לעבן.

— יא, האט ער א זאג געטאן מיט א באנייסטערטן ברען, — מיר לעבן דען ? ! ס'איז אויך מיר א לעבן ! בין איך דען צופרידן מיט אזא אומ'יושר'דיקער וועלט? נאר א חוץ דעם גרויסן קאמף, איז דאך נאך פארט פארבליבן דער יחיד וואס איז א וועלט פאר זיך. אט נעמט, למשל, אזא מענש ווי איך בין. דוכט זיך, איך נעם אן אנטייל אין יעדער זאך וואס פירט צו פארבעסערן און פארשענערן אונזער לעבן. נאר מיט זיך, טראג איך שטענדיק איי־גענע דערפארונגען און איבערלעבונגען. אט זייט איר א שרייבער : אפשר וואלט איר טאקע פארצייכנט א פאר בלעטלאך וועגן מיר ? איר קאנט שוין מיך א שיינע פאר יאר, וואס ווייסט איר וועגן מיר ? ווי אזוי קאנט איר מיך דערקענען ? אט ווען איר וואלט מיך אויסגעהערט וועל איך אייך דערציילן א קליינעם עפיזאד.

אין אנדערער וועט אייך דערציילן אן אנ־דער זאך מן־הסתם, און אזוי פארשטייט איר מיך, ווערן צונויפגעשטעלט שריפטן ! וואס ? . .

איר נעמט דאך יעדע זאך פונ'ם לעבן מן־הסתם, טא זייט אזוי גוט, און פאר־צייכנט. צי ס'איז וויכטיק פאר'ן כלל ? איך דיינק אז יא. ווארים ווי קען מען עס דען שרייבן אלעמאל אויף איין טעמע — ארבעטער קלאס ? איך פארשטיי, אז שרייבער באריר̈ן אמאל דאס לעבן אין דער טיף, אמאל פון אויבן, אמאל ביי דער זייט. אין אויב איך לייען, זוך איך ערשטנס, דעם אמת פון דער זאך, דער־נאכדעם די שיינקייט, אויב ס'איז נאר שיין, איז דאס שוין וויכטיק און גוט.

אלזא, הערט, חבר, מיין מעשה'לע :

איינמאל זיינען מיר ביידע, איך און א מיידל, געזעסן ביים פענסטער. פון דרויסן האט ארייגעוויייעט א קיל זומער ווינטל און א רויש האט זיך דערטראגן פון קינ־דער, וואס האבן זיך געשפילט אויף דער גאס.

איך האב ארויסגעקוקט א שווייגנדי־קער. דער הימל האט זיך ווייט צעשפילט, און העלע זילבערנע וואלקנדאך, און אלץ ארום האט געשפיגלט ווי אין א פארנאכ־טיקן חלום; ווייסע זעגלען שווימען . . . שווימען — אויפ'ן הימל.

דאס מיידל וואס איז געזעסן לעבן מיר האט איבערגעריסן — וואונדערלאכע פאר־נאכטן, א יא ? — אך ! יא, האב איך גע־ענטפערט ווי פון חלום זיך אויפכאפנדיק.

זי איז ווירקלאך געווען שיין, דעם פאר־נאכט. דאס טונקל־עטוואס ברוינלאך פנים אפגעברענט פון דער זון, און די ליבע אויגן האבן זיך ווי צונויפגעגאסן מיט דער פארנאכטיקער שטילקייט.

האב איך געטראכט, ווי גוט ס'איז מיר צו זיצן און שווייגן, גארניט זאגן נאר הערן דאס שטילע קלאפן פון איר הארץ, פילן ווי מיידלשע בליקן, גלעטן זיך אויף מיין געזיכט, ווארימען מיט הייסער ליב־שאפט . . . נאר פלוצים האט זי מיט א מאדנעם פייערל א ברי געטאן : איר זייט א שעמעוודיקער !

האב איך געוואוסט, אז, ס'איז ניט די באשיידנקייט מיינע, נאר עטוואס אנ־דערש. האב איך אנגענומען די דערוויייטע־רונג מיינע פון איר, פאר א גרויסער שטראף. איך האב איר גארניט נעקאנט

ענטפערן, ווייל אלץ איז געווען אין מיר איינגעשלאפן.

מאניע האט געפילט אז איך ליב זי. נאר זי האט ניט פארשטאנען פארוואס איך בין צו איר אזוי נאענט און אזוי דער־ווייטערט. די ערשטע צייט ווען איך האב זיך אריינגעצויגן צו זיי, אין א צימער, האב איך זיך געפילט גליקלאך. די עלטערן אירע זיינען געווען ליבע און צוגעלאזענע מענשן, און איך האב פון ערשטן טאג דערפילט ביי זיי ווי א נאענטער מיטגליד פון א קליינער משפחה.

נאר עס האט געטראפן א טאג, ווען כ'בין אהיימגעקומען פון דער ארבעט מיט אן אומעט אויפ'ן פנים. דאס איז געווען נאך א פיר חדשים וואוינען מיט זיי. מא־ניע, ווי תמיד האט געלאכט, געזונגען און אנגעפילט די היים מיט פרייד. איך בין ארייגעגאנגען צו זיך אין צימער, און אוועקגעזעצט אויפ'ן בעטל אפרוען אביסל. ווי לאנג ס'האט גענומען ,מיין אפרו גע־דיינק איך ניט, נאר איך האב דערהערט איר קלאפן. דאס האט מאניע געקלאפט אין טיר.

— איר ווייסט איך ווארט אויף אייך. בין אזוי הונגעריק . . . א ? נו, יא, איך פיל זיך עפעס ניט מיט אלעמען, און צו וואס ווארטן ? . .

איך בין אראפ עפענען די טיר, מאניע איז געשטאנען א בלייכע א שטילע, און געקוקט מיט פארליבטע אויגן אויף מיר.

— איז וואסזשע איז אייך ? האט זי מיט כמעט איינגעהאלטענעם געוויין גע־פרעגט.

— אך, גארניט . . .

אין דעם "גארניט" איז פשוט געווען איינגעהילט מיין ארבעטלאזיקייט וואס האט שוין געלויערט אויף מיר ביי אונז אין שאפ. ס'איז געווען ביי מיר שוין רייף דער געדאנק צו דערציילן מאניען אז איך ליב זי און . . . נאר אז מ'האט מיך אפ־געליינגט פון דער ארבעט האב איך דער־פילט אז מיין טרוים קאן ניט פארווירק־לאכט ווערן.

זי איז דוקא ניט געווען פון די מיידלאך וואס שטעלן גרויסע פאדערונגען דעם וואס זי ליבט. נאר פאר מיר האט זיך ארויסגע־געשטאלטיקט מיין לעבן פלוצים אין א הילפלאזיקייט. מיינע פארהייראטע בא־קאנטע זיינען דערשינען פאר מיר אין גע־דאנק מיט זייער בינטל ארימקייט און די פאנטאזיע האט נעטונקלט.

איז מיר אויפגעקומען א געדאנק : אנ־שטאט דערקלערן מאניען, אז איך בין פארליבט, זאל איך איר א זאג טאן, אז איך דיינק קיינמאל ניט צו הייראטן. און טאקע אפפארן אויך.

דאס איינציקע וואס האט מיך באאומ־רואיקט איז געווען וואס מאניע וועט שטארק ליידן. זי האט מיך ליב באקומען דאס האב איך געוואוסט אויף זיכער. זי האט עס מיר ניט געוויזן מיט שפיל אדער רייד נאר נאטירלאך ארויסגעבראכט אויף איר אופן. אמאל מיט א בליק, אמאל אפ־ווארטנדיק אויף מיר מיט אן אוונטברויט כדי מיר זאלן עסן צוזאמען . . .

דער פארנאכט ווען מאניע האט א זאג געטאן "איר זייט א שעמעוודיקער" האב איך אזוי א פיר געטאן אויף א שייד־וועג פון אונטערוועג : — איר ווייסט מאניע איך טראכט איך וועל קיינמאל נים היי־ראטן.

מאניע איז געווארן בלאס און זיך אזוי פארענדערט אין איין רגע, אז איך האב זיך אליין דערשראקן ! איר דינער קער־פער האט זיך מיר געדוכט ציטערט ווי א יונגער בוים, פאר אויפרעגונג. דאס פנים איז געווארן פארשלאסן, און ארום די אויגן האט זיך אנגעצויגן א שווארצע כמארע. עס האבן זיך באוויזן אזעלכע שטריכן, ווי ביי אן אלטער קראנקער פרוי, אין איין ערף־עין. די הענט אירע וואס זיינען פריש געווען ווי גרינע צווייגן, זיי־נען אראפגעפאלן אויף די היפטן . . . איך האב זיך איינגעמצן ,פארגעסן און א כאפ געטאן אירע הענט און אויסגעקושט אי־רע דינע פינגער. נאר זיי זיינען געווען פארקילט און שווער. נאך דער פאסירונג האט לאנג ניט גענומען, און איך בין אפ־געפארן אין אן אנדער שטאט. איך בין פארשטייט זיך פארפאלן געווארן, און גע־פרוווט פארגעסן אין אלץ, נאר מאניען האב איך ביז איצטער ניט פארגעסן.

דער פריינט מיינער איז אנטשווינגן גע־ווארן און פארוויכערט א סיגארעט. ער האט אויסגעקוקט פאר'חלומ'ט, און אינ־גאנצן פארטיפט אין זיינע זכרונות. איך האב אים ניט איבערגעשלאגן, און אויך געשוויגן.

· דורך אונזער אלייע זיינען דורכגעגאנגען מענשן. דאס ליכט פון עלעקטרישע לאמפן האט געוואורפן בלייכן שיין אויף פנימ'ער און געשטאלטן. און דער גרינער פארק האט זיך געפארמט ווי א פאנטאסטיש גרין לאנד ערגעץ אויף אן אפגעריסן אינזל ווייט פון נעיעג אין שטאט.

פארליבטע פארלאך האבן געפלירטע־וועט, אונטער די דורכזיכטיקע בוימער, עלטערע מענשן זיינען געגאנגען מיט מידע טריט, און פון ערגעץ ווייט האט זיך גע־טראגן א געזאנג פון יונגע מענשן.

דאס געזאנג איז געקומען פריש און קרעפטיק. כ'האב געפילט ווי עס קייקלט זיך דורך מיר מיט א יונגער פרייד, מיט אן אויפגעפלאמטער באגייסטערונג.

יונגט פרייט זיך, דאס לעבן שפילט ווי אויסגעשוימטער וויין, רויט, בלוטיק און פארביק.

איך מיט מיין פריינט זיינען ווי אויפ־געלייזט, באזונדער אויף א באנק ווי צוויי שאטנס שטומע. שווייגן מיר אריין אונ־זערע רעגונגען, אונזערע געדאנקען, און דאס לעבן ברויזט צוזאמען. אמאל באזונ־דער, ווי עס מאפט זיך.

און פון אויבן א העלער, צעשטערנטער הימל, אייביק שיין, אייביק מיסטעריעז, סודות'דיק און גלייכצייטיק אפן . . .

— איז וואס שווייגט איר ? האט מיין פריינט שטימונגפול געפרעגט. וואס קאן איך דא זאגן. דאס איינציקע וואס איך קאן דא זאגן. דאס איינציקע וואס איך קאן צוגעבן, איז, אז איך וואלט אליין אויך געוואלט אז דאס לעבן זאל זיין אן אידי־ליע. מענשן זאלן זארגלאז אויסשטורמען זיך און אויסלעבן א גאנצן לעבן ניט קיין צעבראכענעם. נאר ווען איך זע ווי מענשן

ראנגלען זיך מיט שטענדיקע זארגן, אויף איין זייט אזוי פיל גוטס אנגערויבט פון ארימען פאלק, און פון דער צווייטער זייט פאראזיטן, וואס טרינקען דאס בלוט פון הארעפאשניק, פיל איך ווי די פערזענלא־כע ליידן זיינען קליין אין פארגלייך מיט גאנצן פאלק. און דערפאר איז נייטיק אלץ וואס מיר פארמאגן ארייגרעכענענדיק די קונסט אפילו, צו צעברעכן דאס אומגע־רעכטע, און דערנאך — דערנאך וועט זיך דער קינסטלער געפינען זיינע וועגן צו צוקומען צום פאלק.

דאריבער איז אייער מעשה'לע ניט אזוי וויכטיק — איך וועל אבער פארצייכענען אז איינמאל איך אן אוונט, האב איך זיך אנגעטראפן מיט א פריינט וואס האט מיר דערציילט אן עפיזאד, וואס ס'וואלט גע־קאנט ווערן א גאנצע נאוועלע נאר נאענט צום פארק האט די שטאט געליארמט מיט געברויז און אומרו. און ס'האט דערמאנט אז ס'איז איצטער ניט די צייט פון ליי־רישן טאן, נאר דער ברייטער שפאן זאל זיין מיט די עלנבויגנס אפילו אבי צו קו־מען צום אויסדרוק און ס'זאל זיך דער־הערן דאס גרויס געשריי : "מיר קומען דערלייזן די וועלט. דער ארבעטער איז דער אוואנגארד, און ער גייט פאראויס אויף די גאסן, אין די שולן, אין דער פא־עזיע ,אין דער קונסט, און דורך כלי־זין !"

אידישע נייעס פון יענער זייט ים

פון ווילנע מעלדעט מען :

אויף סובאטשע גאס אין ווילנע וואוינט א אידישער סוחר זאלבאק.

מיט עטלאכע חדשים צוריק האט זיין פרוי געבוירן א קינד און היות נאכ'ן גע־בורט איז זי געווען שוואך האט זי צוגע־נומען אן אם.

די אם איז געווען א שיין און חנ'עוודיק שיקסל און דער סוחר האט געווארפן אן אויג אויף איר.

צו דער אם פלעגט אפט קומען איר חתן, וועלכער דינט אין מיליטער. אבער ניט גע־קוקט דערויף האט דער סוחר אנגעווענדעט אלע מיטלען צו געפינען די סימפאטיע פון דער אם.

צווישן סוחר און דער אם האט זיך פאר־קניפט א ליבעס ראמאן, ביז די אם איז שוואנגער געווארן.

די אם האט דערציילט דער פרוי, אז שולדיק אין איר אומגליק איז איר מאן, וועלכער האט זי געצוואונגען צו לעבן מיט אים.

דערהערנדיק אזעלכע דיבורים, איז דעם סוחר'ס פרוי געווארן אויפגערעגט און האט אויפגעפאדערט די אם, אז זי זאל גלייך פארלאזן די שטוב.

די אם איז אוועק און מיט טרערן אין די אויגן דערציילט די גאנצע געשיכטע איר חתן דעם זעלנער.

דער לעצטער איז דאן אוועק צו סוחר און אים געמאכט א סקאנדאל.

די פרוי האט פאר צער גע'חלש'ט, און דער סוחר אליין האט זיך געמוזט מודה זיין, אז דאס איז זיין שולד.

ניט וועלנדיק דערלאזן צו קיין עפנט־לאכן סקאנדאל האט דער סוחר פארזע־לייגט דער אם אלס אנטשולדיקונג א גרע־סערע, סומע געלט.

אבער איין אוונט, ווען דער סוחר איז געקומען אהיים, האט אים זיין פרוי ניט אריינגעלאזט אין שטוב און דער סוחר האט געמוזט גיין נעכטיקן אין א האטעל.

א יתום דערשרעקט זיך פאר א בעטלערן

פון ווארשע שרייבט מען :

אויף דער יערוזאלימער אלייע איז גע־שטארבן א געוויסע פרוי טענענבוים. פון צווישן די יתומים האט זיך באזונדערס אי־בערגענומען מיט דעם אומגליק דער זון משה.

פארנאכט האט זיך די טיר געעפנט און עס איז פלוצים אריינגעקומען עפעס א פרוי איינגעהילט אין א מאנטל.

ווי נאר די פרוי האט באוויזן איבערצו־טרעטן די שוועל, האט משה מיט א ווילד קול אנגעהויבן שרייען :

— מאמע! גיי אין דיין רו אריין! וואס ווילסטו פון מיר ? איך האב דיך ערלאך געהאלטן !

די פרוי איז שטארק צעטומלט געווארן און ניט געוואוסט וואס צו ענטפערן. דער זון משה איז אבער געווארן אזוי דער־שראקן, אז ער האט אנגעהויבן שליידערן פארשיידענע זאכן. טרעפנדיק מיט א שווערן אייזן דער פרוי אין קאפ, די פרוי איז געפאלן אין א קאלוזשע בלוט.

עס זיינען אנגעלאפן פיל מענשן, אויך א דאקטאר, וועלכער האט דער פרוי פאר־באנדאזשירט די וואונדן.

ארויסגעוויזן האט זיך, אז די נעהיימ־ניספולע פרוי איז א בעטלערן. זי איז פשוט געקומען נאך א נדבה. אזוי ווי עס איז געווען טונקל אין שטוב און די פרוי האט געטראגן א מאנטל פון זעלבן קאליר, וואס די מוטער, האט זיך משה דערשראקן.

די פרוי געפינט זיך איצט אין א שווערן צושטאנד.

דיימאנד יובליי יאר

1871 -- 1931

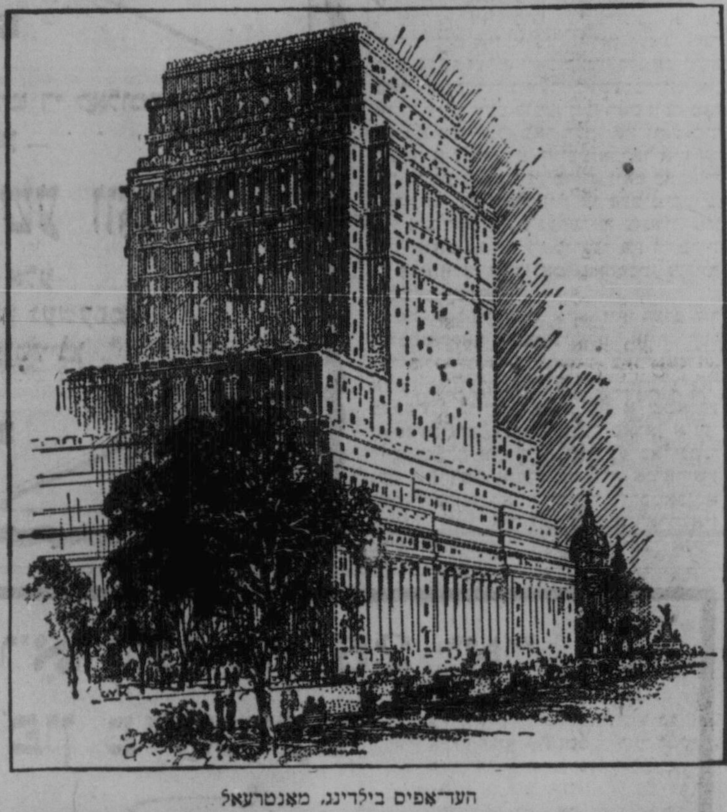

העד־אפיס בילדינג, מאנטרעאל

זעקס צענדליק יאר — אשורענס אין קראפט		זעקס צענדליק יאר — אסעטס
1880	$3,907,000	$473,000
1890	$16,759,000	$2,473,000
1900	$57,980,000	$10,486,000
1910	$143,549,000	$38,164,000
1920	$486,641,000	$114,839,000
1930	$2,863,701,000	$588,733,000

זעכציק יאר פון פראגרעס

סטייטמענט פאר 1930

נייע אשורענס איינגעצאלט (נעט)	$ 705,678,000
אשורענס אין קראפט (נעט)	$2,863,701,000
טאטאל איינקונפט (נעט)	$ 186,662,000
צאלונגען צו פאליסיהאלדערס און בענעפישערים אין 1930	$ 81,274,000
" " " " זינט איר ארגאניזירונג	$ 500,949,000
טאטאל לייעבילי‏טיס (איינשליסנדיק אפגעצאלטן קאפיטאל סטאק)	$ 552,201,000
סורפלוס און רעזערוו פאר צופאלן	$ 36,532,000
אסעטס, דעם 31טן דעצעמבער, 1930	$ 588,733,000

באמערקונגען פון דירעקטארס באריכט

אין א יאר אין וועלכן אלע קלאסן געשעפטן האבן דורכגעמאכט א סך שוועריקייטן, האט די קאמפאני געמאכט באפרידיקטן פראגרעס. נייע באצאלטע פאליסים ציינן א פארגרעסערונג אויף $51,227,652.32, ביידע, די ארדינארי און גרופ דעפארטמענטס האבן געמאכט באדייטנדע געווינסן.

דער טאטאל אשורענס אין קראפט ציינט א פארגרעסערונג אויף $462,464,542.58. דער דאזיקער געווינס פארטרעט זייער א הויכן רייט פון פעסטן שטאנד, וואס באצייכנט דעם הויכן ווערט געשטעלט דורך אונזערע פאליסיהאלדערס אויף זייערע קאנטראקטן מיט דער קאמפאני אין א פעריאד פון עקסטרעם פינאנציעלער פרעסשור.

די צאל אויסשטייענדיקע פאליסים און גרופ אשורענס סערטיפיקאטן האט איבערשטיגן דעם מיליאן צייכן אין פארלויף פונ'ם יאר.

דער טאטאל נעט אינקאם ציינט א פארגרעסערונג פון דער סומע פון $13,804,544.54.

דער טאטאל צאלונגען צו פאליסיהאלדערס און בענעפישערים זינט דער ארגאניזירונג . . . איז דער זעלבער מיט דעם טאטאל פון אשורענס אין קראפט אין דער קאמפאניס פופציקסטן יאר (צען יאר צוריק).

די שטערבלאכקייט צווישן אונזערע פאליסיהאלדערס איז געווען זייער א גינסטיקע.

דער רייט פון אינטערעסט פארדינט אויף די מעסיקע אינוועסטירטע אסעטס איז געווען 6.44 פראצענט.

פראפיטן באצאלט צו פאליסיהאלדערס אין פארלויף פונ'ם יאר האבן באטראפן $25,641,231.04.

אין א יאר פון כמעט אומערהערטער ביזנעס דעפרעסיע האט זיך די ארויסצייכנדיקע קוואליטעט פון די אינוועסטמענטס שטארק ארויסגעוויזן. די פאקטישע קעש דיווידענטן דערהאלטן אויף דעם טאטאל קאמאן סטאקס געהאלטן פון דער קאמפ. איז געווען $969,103.84 מער פון די דיווידענטן צאלבאר אויף יענע באצייכנטע שערס אין 1929 . . . אפילו אויף דעם באזיס פון די נידעריקע פרייזן ביים סוף יאר. האבן אונזערע קאמאן סטאק האלדינגס געוויזן א באדייטנדע פארגרעסערונג פון מארקעט ווערט איבער'ן קאסט.

פראפיטן צו פאליסיהאלדערס בארעכטיקטע צו באטייליקן זיך אין פארלויף פונ'ם קומענדן יאר וועלן ווידער זיין באשטימט אויף דער סקייל וואס ווערט איצט אפערירט.

דער ספעציעלער צייטיקער דיווידענט ווערט אויך פארגעזעצט אויפן באזיס וואס איז אנאנסירט געווארן לעצטן יאר.

SUN LIFE ASSURANCE COMPANY OF CANADA

א גרויסער קאמפאניס דיימאנד יובליי

לייף אינשורענס האט איצט דערגרייכט אזא פונקט אין דער פובליקס אפשאצונג און צוטרוי וואס איז אומפארגלייכבאר צו וועלכער עס איז אנדערער ביזנעס. די סאן לייף אינשורענס קאמפאני אף קאנאדע, וועמעס באריכט עס דערשיינט אויף אן

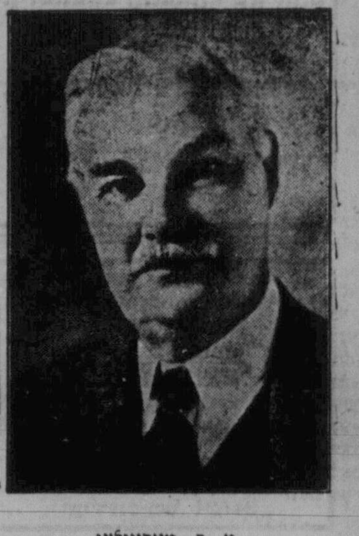

ט. ב. מאקאולעי
פרעזידענט
סאן לייף אינשורענס קא. אוו קאנאדע

אנדער פלאץ אין דער היינטיקער אויסגא־בע, געניסט דער פאבליקס צוטרוי צו אן אויסערגעוויינלאכן גראד, ווייל זי באריכ־טעט נייע פאליסים געשריבן אין פארלויף פונם יאר, צו דער נעטער סומע פון איבער זיבעציק מיליאן דאלאר, די גרעסטע אין דער קאמפאניס געשיכטע.

דאס יאר פייערט די קאמפאני דעם די־מענטענעם יובליי. א גענוי בילד פון איר פראגרעס ווערט אנגעוויזן אינם באריכט וואס אנטדעקט צענדליק יאר נאך צענד־ליק, איר וואוקס פון אינשורענס אין קראפט אין 1880 פון ווייניקער ווי פיר מיליאן דאלאר צו איבער צוויי ביליאן און אכט הונדערט מיליאן דאלאר ביי היינ־טיקן טאג; און פון אן אנזאמלונג פון אסעטס פון ווייניקער ווי $500,000 אין יאר 1880 צו נאענט צו 590 מיליאן דא־לאר ביי איצטיקער צייט. נאך מער אנ־זעענד איז דער פאקט וואס די קאמפאני האט אויסגעצאלט צו פאליסיהאלדערס און בענעפישערים זינט איר ארגאניזירונג אי־בער א האלבן מיליאן דאלאר — מער ווי פיל איר גאנצע אינשורענס אין קראפט ערשט מיט צען יאר צוריק. דאס איז כמעט ווי א כישוף און העלפט צו דערקלערן דעם ברייט פארשפרייטן צוטרוי פון פשוט'ע מענשן אין לייף אינשורענס פון דעם שטאנדפונקט פון אינוועסטמענט אזוי גוט ווי באשיצונג פאר דער פאמיליע.

א זייער אינטערעסאנטע פיטשור אינם באריכט איז דער קאמפאנים אינוועסט־מענטס. די סאן לייף איז שוין פון לאנג א דערפאלגרייכער אינוועסטאר אין הויך־גראדיקע סטאקס. די דאזיקע סעקיוריטים ווערן געשאצט דעם לעצטן טאג פון יעדן יאר פון דעם קאנאדער אינשורענס דע־פארטמענט אויפן באזיס פון זייער מאר־קעט פרייז יענעם טאג. אזא טעסט דאס יאר, איז ניט נויטיק צו זאגן איז געווען זייער א פינקטלאכער. דאך אפילו צו די אבנארמאלע נידעריקע פרייזן ביים סוף יאר האבן דער קאמפאנים קאמאן סטאק האלדינגס, געוויזן א באדייטנדיקע פאר־גרעסערונג איבער'ן קאסט. נאך מער, די פאקטישע קעש דיווידענטן איינגעצאלט אין פארלויף פון 1930 אויף דעם טאטאל קאמאן סטאקס, געהאלטן פון דער קאמפא־ני אינם פריערדיקן יאר זיינען געווען מער מיט ארום א מיליאן דאלאר פון די דיווי־דענטן באצאלט אויף די דאזיקע שערס אין 1929. אזא צופרידנשטעלנדיקע אויסשטיי־לונג פון דעם שארפסטן און ערגסטן מאר־קעט "בראך" אין דער דזשענערישאן איז א וואונדערבארע רעכטפערטיקונג פון דער אינוועסטמענט שארפזיניקייט פון דער קאמפאני. דער רייט פון 6.44 פראצענט פארדינט אויף די מעסיקע אינוועסטירטע אסעטס פון דער קאמפאני איז א ווייטער־דיקער באווייז פון שפארזאמער אדמיניס־טראציע.

די קאמפאני האט אנאנסירט, אז די פראפיטן צו פאליסיהאלדערס בארעכטיקט צו באטייליקן זיך אין פארלויף פון דעם קומענדיקן יאר וועלן פארטיילט ווערן אויף דער זעלבער העפלאכער סקייל וואס האט עקזיסטירט פאר א געוויסער צייט און אז דער זעלבער צייטיקער דיווידענט וואס איז געווען אזוי פאפולער וועט אויך פארטגעזעצט ווערן.

ארטור ב. וואוד
וויצע־פרעזידענט און טשיף אקטשוארי
סאן לייף אינשורענס קא. אוו קאנאדע

פרומע אידן און "לינקע" שלאגן זיך אויף א בית עולם

אין טאמאשאוו ביי לובלין, בעת דער קבורה פונ'ם קאמוניסט, אשר לערער, האבן די דארטיקע לינקע אין א צאל פון עטלאכע הונדערט פערזאן געוואלט איינ־ארדענען אויפ'ן בית־עולם אן אנטי־מלר כה'שע דעמאנסטראציע. זיי האבן אבער אנגעטראפן אויף אן ענערגישן ווידער־שטאנד מצד די ארטאדאקסישע אידן. צווישן די ארטאדאקסן און די לינקע האט זיך אנטוויקלט א העפטיק געשלעג, ביי וועלכן עס זיינען פארוואונדעט געווארן שלעגער פון ביידע צדדים. אויפ'ן "קאמפס פעלד" איז אנגעקומען א גרעסערע פאלי־ציי אפטיילונג און דעם צעיושעטן עולם באוואיקט. עטלאכע אונטערהעצער זיינען ארעסטירט געווארן.